

bage, skal jeg dog tillade mig nogle faa Bemærkninger som Svar paa, hvad der blev anført af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Det ærede Medlem var meget misfornøjet med, at vi saaledes vilde opstille den ene af de Kirkelove, som foreligge til Afgjørelse, som Betingelse for Bevillingen, hvorimod vi ikke gjorde det samme med Hensyn til de to Forslag, som det ærede Medlem har indbragt her i Thinget, men han vil dog vistnok indrømme, at der er stor Forskjel tilstede i denne Henseende. Det ærede Medlem udtalte, at han vilde ansee det for meget beklageligt, om den Agitation, som har reist sig, vandt en Seir over Folkethinget, og deri er jeg rigtignok enig med ham, men han maa dog indrømme, at Gjenstanden for denne stærke og vistnok ganske ubegrundede Agitation netop er det Lovforslag, som nævnes i vort Underændringsforslag; det ærede Medlem vil altsaa netop vinde en Seir over disse Embedsmænd, naar han vil være med til at stille som en ufravigelig Betingelse for, at de faae deres Duffe om en Kirkecommission oplyst, at dette Udkast erholder Lovskraft. Det ærede Medlem vil ikke have overseet, at de to andre Lovforslag ikke have vaakt en saa stærk Bevægelse og Agitation, og det er ganske naturligt, thi dette Lovforslag om Valgmenigheder angaaer netop i høieste Forstand et Principspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle have Frimenigheder indenfor Folkekirken eller ikke. Naar man først er gaaet ind herpaa, erkjendes det fra alle Sider, at der ikke er synderlig Strid om den nærmere Udførelse, i alt Fald naar det skeer paa en saa maadeholden Maade, som den, hvorpaa Regjeringsforslaget tænker Principet bragt til Udførelse. Med Hensyn til de to andre Lovforslag om Menighedernes Deeltagelse i Valget af deres Præster og om Geistlighedens Vønning, er der derimod ikke en saadan Strid; jeg troer, at næsten Alle erkjende, at der bør gives Menighederne en vis Indflydelse paa Valget af deres Præster, og ligeledes at saagodt som Alle erkjende, at der er Anledning til en Omændring af Bestemmelserne om Geistlighedens Vønning. Jeg troer endog, at Geistligheden selv, eller i alt Fald dens store Fleertal er enig heri, men Striden,

hvis der er en Strid, dreier sig her netop alene om, hvorledes den nærmere Udførelse deraf skal skee, og i saa Henseende kan det være ganske naturligt, at den hensigtsmæssigste Maade at ordne disse to Forhold paa vil være at lade dem behandle i en Commission, hvori den specielle Sagkundskab og Indsigt er stærkere repræsenteret end i Folkerepresentationen. Det ærede Medlem, som jo i en Række af Aar har støttet Sagen angaaende Frimenigheder, vil vistnok erkjende, at dette brændende Spørgsmaal trænger til en snarlig Løsning, ogsaa for at Nazareth-Menigheden kan faae en mere regelmæssig og lovordnet Stilling, end den for Tiden har, hvorhos det synes mig at ville være meget uhenigtsmæssigt, om denne Brand, om jeg saa maa sige, bliver kastet ind i den Commission, der netop skalde udmærke sig ved sin rolige Overveelse. Det, som i alt Fald for mig vilde være det Afgjørende, hvis ikke andre Grunde ledede mig dertil, for at opstille Lovforslaget om Valgmenigheder, og netop kun dette paa denne Maade, er den Omstændighed, at hvis dette Lovforslag ikke skalde udkomme før en Kirkecommission havde udtalt sig derom og før dens Fleertal havde tiltraadt det, tør jeg sige, at en saadan Lov, idetmindste for lang Tid, vilde være en Umulighed. Vi have vel seet, at Spørgsmaalet om Sognebaandsløsningen omsider vandt Bifald i en Kirkecommission, men vel at mærke, først efterat det i 22 Aar havde staaet paa Dagsordenen, og saalænge kunne vi virkelig ikke vente nu. Jeg tør ikke nægte, at den Tid kan komme, da Geistligheden selv indseer, at her er et Punkt, hvori der bør gives efter; men under de nuværende Forhold, da Stemningen er saa ophidsset, tør jeg sige, at der, hvorledes Commissionen end bliver sammensat, ikke er noget som helst Haab om, at dens Fleertal vil tiltræde Tanken om Frimenigheder, og man maa rigtignok ikke troe, at man kunde faae det andet Thing til i en senere Samling at gaae ind paa en Valgmenighedslov, naar den først havde været i en Commission, hvis Fleertal havde udtalt sig mod den. Jeg skal herefter tillade mig at bemærke, at jeg som sagt anseer det for rigtigst nu at tage dette Underændringsforslag tilbage. Jeg har ikke funnet afgive